

HET BEGIN

Ons verhaal begint in een wereld die erg op die van ons lijkt en toch volkomen anders is. Wat hier ooit in onze eigen geschiedenis gebeurd is, lijkt zich duizenden jaren later opnieuw af te spelen, ergens voorbij het jaar 4000.

Dit keer behoort de toekomst aan degenen die kansen zien voordat die zich voordoen. Aan de jeugd, de strijders, de liefhebbers. Aan hen die verborgen aanwijzingen kunnen volgen en een grote schat weten te vinden die de mysteries van het leven en van rijkdom zal onthullen.

Er is dertien jaar verstreken sinds de weelderige, kleurige bossen door Teeleh, de vijand van Elyon en het gemeenste wezen dat er bestaat, veranderd werden in woestijnen. Het kwaad heerst over het land en openbaart zich als een pijnlijke schilferziekte die de huid aantast van de Horde, een woestijnvolk.

Het krachtige groene water, ooit door Elyon gekoesterd, is overal op aarde verdwenen, behalve in zeven kleine bossen die zeven meertjes omringen. Degenen die ervoor gekozen hebben de weg van Elyon te volgen, wonen nu in deze bossen en baden eenmaal

per dag in het krachtige water om de ziekte van hun huid af te wassen.

Hun gezworen vijand, de Horde, is de afgelopen dertien jaar flink in aantal toegenomen, en omdat ze van alle dingen het bangst zijn voor het groene water, hebben deze woestijnbewoners gezworen alle sporen van de bossen van de aarde weg te vagen.

Alleen de Garde biedt tegenstand. Tienduizend elitestrijders tegen een leger van bijna vierhonderdduizend Horde. Thomas, hun opperbevelhebber, heeft zich genoodzaakt gezien de leeftijd voor nieuwkomers te verlagen naar zestien. Zo'n duizend jongere rekruten zijn waardig bevonden en zijn in dienst gekomen van de Garde.

Uit die groep van duizend heeft Thomas vier jonge strijders gekozen – Johnis, Silvie, Billos en Darsal – om leiding te geven aan de rest. Zij werden de woestijn in gestuurd, waar ze geconfronteerd werden met levensgevaarlijke situaties en waaruit ze terugkeerden als gevierde helden.

Noch Thomas noch iemand anders is ervan op de hoogte dat onze vier helden door de legendarische witte Roush, de bewakers van al het goede, zijn uitverkoren voor een veel belangrijker missie, waarover ze niemand ook maar iets mogen vertellen. Zij krijgen de opdracht de zeven originele Boeken der Kronieken te vinden, die samen de macht hebben de mensheid te vernietigen. Van de Roush hadden ze het enige boek gekregen dat zij in hun bezit hadden, en daarna hebben ze er nog twee weten te vinden. Nu moeten ze de andere vier boeken opsporen, voordat de Duistere ze vindt en hun macht gebruikt om de mensen tot slavernij te dwingen.

Hoewel het onbekend is hoe groot de macht van deze verzegelde boeken is, hebben onze vrienden al wel ontdekt dat er, als ze de boeken met bebloede handen aanraken, een soort gat ontstaat

naar een andere werkelijkheid. Hun is gezegd die grens beslist niet over te gaan.

Billos is echter niet het type dat luistert naar waarschuwingen. Zijn begeerte naar de macht die in de boeken verborgen zit, heeft zijn geest vertroebeld.

1

Billos zwaaide zijn been over de rug van het paard en sprong op de grond van de open plek in het bos. De zon brandde op zijn hoofd, vogels tjlpten in de bomen. Zijn paard snoof en begon van het gras te eten.

Hij moest snel te werk gaan. Hij kende Johnis; de zelfuitgeroepen leider zou meteen achter hem aankomen met Darsal en Silvie. De pas aangestelde majoor die kennelijk niets fout kon doen. Niet dat hij het oneens was met het vonnis – Johnis was een waardig leider – maar de jongen hield iets achter. Hij wist iets over de boeken die zij gezworen hadden op te sporen.

Billos opende de zadeltas, stak zijn hand erin om de drie boeken tevoorschijn te halen en haaste zich naar het rotsblok in het midden van de open plek. Hij had geen idee van de hoeveelheid macht die gepaard ging met het bezit van alle zeven Boeken der Kronieken, maar ook niet van de macht die zou vrijkomen bij het openen van een van de boeken. Eigenlijk was hij er niet zeker van of hij de moed had om dat nu uit te proberen.

Wat hij wel had, was een onverzadigbare behoefte naar de macht die hij gevoeld had toen hij het boek met zijn bebloede hand had aangeraakt.

Hij legde de boeken op de steen, haalde zijn mes tevoorschijn en veegde met de rug van zijn trillende hand het zweet van de rechterkant van zijn gezicht.

Het leren boek dat bovenop lag, grijnsde hem toe, deed een beroep op hem, eiste zijn aandacht op, smeekte hem.

Billos, raak me aan. Toon mij je bloed, dan toon ik jou een nieuwe wereld.

Hij sneed in zijn vinger en kromp ineem omdat hij dieper gegaan was dan hij van plan was geweest. Uit de wond druppelde bloed.

Achter zich hoorde hij paardenhoeven.

In paniek omdat hij bang was dat hij te vroeg ontdekt zou worden duwde hij zijn vinger tegen de stokoude leren omslag. Ogenblikkelijk verdween de open plek, en werd vervangen door dezelfde duisternis die hij eerder had gezien.

De macht was er nog steeds! Hij voelde meer rauwe energie dan een week geleden, toen hij hetzelfde met de andere boeken probeerde. Of zou het maar een voorproefje zijn van wat hij nog meer van plan was?

Vóór hem opende zich een vervormd donker gat, en vanuit die duisternis verscheen de figuur van een in het zwart geklede man.

Dat zou Teeleh kunnen zijn, bedacht hij. Of de Duistere Priester.

De lange arm van de man reikte naar Billos, de lange nagels vroegen hem te komen. Een luide jammerklacht vulde zijn oren; Billos had het gevoel dat het geluid door hemzelf werd voortgebracht. Het overstemde het slaan van zijn hart, dat bonkte als een lawine van rotsblokken in de bergen.

Het verdraaide beeld toonde een andere plek, minder donker. Vóór hem bevond zich een gat van bijna twee meter hoog, een gat in deze wereld, omringd door een golvende duisternis. Een troebele barrière verborg wat daarachter lag.

Hij stak zijn hand uit en raakte het gat met een vinger aan, maar zijn vinger brak door het oppervlak heen en kwam ergens terecht waar het warmer was dan op de open plek in het bos.

Billos stond te trillen op zijn benen, maar zijn angst doofde niets van zijn brandende verlangen. Hij zette een stap naar voren.

‘Billos! Billos!’

Iemand riep zijn naam.

Hij deed zijn ogen dicht, haalde nog een keer diep adem en ging door de barrière.

Johnis leidde hen naar de open plek zonder nog echt te geloven dat ze Billos zouden vinden voor het te laat was.

‘Billos!’

Hij zag de hengst tussen de bomen door. En achter de hengst zag hij Billos bij het grote rotsblok staan.

‘Billos!’

Johnis kwam tussen de bomen vandaan en maakte vaart. Billos stond gebogen over het rotsblok, zijn hand op de leren band van een van de in leer gebonden Boeken der Kronieken. Hij drukte een van zijn vingers er tegenaan. Uit een diepe snee stroomde er bloed op de omslag. De jongen trilde van top tot teen, als een geit die geraakt is door de bliksem.

Silvie en Darsal brachten hun paarden tot stilstand naast Johnis, hun ogen strak gericht op de scène voor hen.

‘Billos!’ riep Johnis.

En toen verdween Billos. Ze zagen een enkele lichtflits die met hem verdween in het niets, en daarna was alles wat er overbleef een leeg rotsblok.

De vogels tjlpten, de paarden stampvoetten, de wind waaide.

Billos en de boeken waren eenvoudigweg verdwenen. Johnis, Silvie en Darsal keken, op hun paard, met stomheid geslagen toe.

Silvie was de eerste die weer sprak. ‘Hij is verdwenen.’
‘Ze zijn verdwenen’, zei Johnis.

2

Het duurde even voordat het tot Darsal doordrong wat ze zojuist eigenlijk gezien had. Het ene moment had Billos gebogen gestaan over de boeken, zijn vinger uitgestrekt, het volgende ogenblik was hij in een lichtflits verdwenen.

En met hem de boeken. Op dit moment maakte Darsal zich echter geen zorgen over de boeken.

‘Billos?’

Haar stem klonk hol op de open plek in het bos. Ze sprong op de grond en rende naar het rotsblok, terwijl ze om zich heen keek of ze hem nog zag staan tussen de bomen. Hij kon toch niet zomaar verdwenen zijn!

‘Billos! Geef antwoord, in de naam van Elyon! Dit is echt niet grappig!’

‘Hij is weg’, zei Johnis. ‘Ik zei al dat de boeken gevaarlijk waren. En Billos heeft niet geluisterd en nu is hij verdwenen, de sukkel!’

Darsal draaide zich om, en zowel uit frustratie om Billos als uit boosheid op Johnis gilde ze: ‘Houd je kop!’

Johnis zwaaide zijn been over de rug van zijn paard, sprong op de grond en liep naar Darsal toe, gevolgd door Silvie. Beiden bleven haar aankijken.

De onbegrijpelijke gebeurtenissen waarmee we de afgelopen weken geconfronteerd zijn, hebben ons veranderd, besepte Darsal.

‘Rustig aan maar, Darsal’, zei Johnis. ‘Zie ik eruit alsof ik je vijand ben?’

‘Rustig aan? En wat stel jij dan voor? Dat ik je opnieuw volg, de hel in? We gaan gewoon de woestijn in en dan vinden we Billos? Hij is voor onze ogen verdwenen!’

‘Ik ben je vijand niet. Is dat zo moeilijk te begrijpen? De boeken zijn verdwenen omdat Billos een domkop is – richt je woede op hem, niet op mij.’

‘Waar is die schurk gebleven?’ vroeg Silvie zich af, terwijl ze verbaasd naar de bomen keek.

Darsal had de neiging haar in haar gezicht te slaan, al was het alleen maar omdat ze zich zo zelfverzekerd leek te voelen nu ze met Johnis samen was. Zij had haar partner gevonden, deze onwaarschijnlijke leider die de betekenis van het woord ‘ophouden’ niet leek te kennen. Darsal had geen hekel aan Johnis, en ze waardeerde hem, maar ze had het gevoel dat kritiek op Billos kritiek op haarzelf was.

Ze zouden het begrijpen als ze hadden geweten wat Billos de afgelopen jaren allemaal voor haar had gedaan. Zoals Johnis bij Silvie hoorde, zo hoorde Billos bij haar. In feite zelfs veel meer dan deze twee bij elkaar hoorden, want zij kenden elkaar krap een maand. Billos was haar redder, de enige liefde die ze ooit had gekend, hij was haar leven.

En nu was Billos verdwenen.

Darsal liep naar het rotsblok toe en gleed met haar hand over de ruwe steen, waar nog geen minuut geleden de boeken op hadden gelegen. Hij voelde warm aan, en ze wist niet zeker of dat door de zon kwam of door de boeken zelf.

Johnis spuwde naar opzij. ‘Ik zei het toch al? Ik had ze in de woestijn van hem moeten afpakken, ik had ze bij hem weg moeten houden. Moet je zien waar mijn vertrouwen ons gebracht heeft! Als je Billos een vinger geeft, pakt hij je hele hand.’

‘Dus jij maakt je meer zorgen over boeken, die gemaakt zijn van papier, dan over vlees en bloed?’ wilde Darsal weten.

‘Als het gewoon maar papier was geweest, zou Billos hier nog staan, met zijn bloederige vinger op de kaft.’

Natuurlijk had hij gelijk, maar dat veranderde niets aan het feit dat Billos hier níét meer stond.

Johnis ging verder alsof hij haar gedachten had gelezen. ‘Ik weet dat jij en Billos heel dik met elkaar waren ... zijn. Wat dat betreft, ik heb mijn leven voor hem op het spel gezet ...’

‘Dat heeft hij ook voor jou gedaan’, zei ze.

‘Ja, dat is ook zo. Maar je moet beseffen dat de boeken het belangrijkste zijn. We hebben onszelf allemaal in gevaar gebracht om die drie boeken te vinden, en de andere vier moeten we ook in handen zien te krijgen.’

Darsal begon te ijsberen in een poging haar kalmte te bewaren. ‘Maar misschien heeft Billos nou juist de volgende stap gezet om die beroerde boeken te vinden! Ik snap niet dat je dit allemaal zo makkelijk opvat!’

Johnis begon te knikken.

‘Was jij de enige die werd uitverkoren, of gold dat ook voor Billos?’

‘Dat gold voor ons alle vier.’

‘Doe dan niet net alsof de boeken belangrijker zijn dan hij!’

‘Kappen!’ riep Silvie.

Darsal gromde.

Daar stonden ze dan, drie nieuwe rekruten van de Garde – Silvie en Johnis, die net zestien waren, en Darsal, die al zeventien

was – uitverkoren voor deze missie, die niet uitgevoerd kon worden met behulp van kracht of slimheid.

Silvie droeg een witte, katoenen jurk, nogal vreemd voor een strijder met kort, verward, blond haar die vrijwel altijd rondliep in gevechtstenuë. Ze voelde zich het meest op haar gemak als ze haar messen tegen haar dijen voelde.

Johnis had zich ook omgekleed en droeg een tuniek. Het leek wel alsof hij, net als de oudere leden, deel uitmaakte van de Raad. Zelfs Darsal had ter gelegenheid van de raadsvergadering, waar ze nu alle vier vandaan kwamen, een jurk aan gedaan. Alleen Billos was daar verschenen in gevechtsuitrusting.

Daar stonden ze, op een kleine open plek in het bos, tien minuten flink doorrijden van Midden. Ze bevonden zich in een hachelijke situatie, die van meer belang was dan iemand in de gaten had. Niemand van de ongeveer tienduizend Bosbewoners die in de zeven bossen woonden, wist ervan, of ze nu bezig waren met het bereiden van een maaltijd of een feest, of met het slijpen van de zwaarden.

En de miljoenen Horde die in de woestijn woonden, die de bossen en hun bewoners vervloekten en tarwekoeken aten terwijl ze tarwewijn dronken tegen de pijn die veroorzaakt werd door hun schilferende huid, ook zij waren hier niet van op de hoogte.

Terwijl ze het kale oppervlak van de steen in zich opnam, liep Darsal om het rotsblok heen. Zo lang als ze hem kende, was Billos altijd een onstuimige kleine bulldog geweest, die evenveel problemen veroorzaakte als zij wist op te lossen. Ze hield van hem, hoorde bij hem; ze zou haar leven voor hem geven. Op dit moment kon ze hem echter wel wurgen.

Ooit was hij buiten zijn schuld gevangen genomen door de Horde, maar dit keer had hij zonder haar de benen genomen. Hij had haar verlaten. Ze kon niet leven met de wetenschap dat Billos

haar verlaten had. In feite wist ze niet zeker of ze wel zonder hem kon leven.

‘Je hebt gelijk’, zei ze bits, niet in staat haar woede in te houden. ‘Misschien is hij wel een sukkel, maar toevallig houd ik van die sukkel.’ Ze ging snel verder, omdat ze er niet over wilde uitweiden: ‘We moeten hem vinden! Die boeken, dat gedoe over het lot van de wereld en zo – ja, natuurlijk – maar we moeten Billos vinden!’

Johnis raakte de steen aan en trok zijn hand terug, wrijvend over zijn vingers. Hij keek haar aan.

‘Hoe zoek je iemand die geen spoor of geur heeft achtergelaten?’

Silvie keek Darsal ernstig aan. ‘Hij heeft wel een geur achtergelaten. De geur van de ambitie – dat klopt toch, Darsal? Hij heeft zich met de Boeken ingelaten omdat hij verlangt naar macht.’

‘En zou jij niet hetzelfde doen omdat je verlangt naar wraak?’

Ze wisten allemaal dat Silvie vast van plan was de dood van haar ouders te wreken, die vermoord waren door de Horde. Ze had zich niet alleen bij de Garde aangesloten om de bossen te redden, maar ook om Scabs te vermoorden.

‘We hebben hier allemaal schuld aan’, zei Johnis. Tegen Darsal zei hij: ‘Ik beloof je dat ik tot het einde van de woestijn zal gaan als dat nodig is om hem te vinden.’

‘Dan weet je ook dat er maar één manier is’, zei ze.

Silvie fronste. ‘Wat dan?’

‘Verboden of niet en net zo gevaarlijk als je denkt, we moeten dezelfde ambitie of domheid tentoonspreiden als Billos, of wat hem dan ook over die drempel deed stappen.’

‘Achter hem aangaan?’ vroeg Johnis.

Darsal kwam dichtbij en gebaarde met haar handen om het belang van de zaak te onderstrepen. ‘Je kunt hem niet tot in de

woestijn volgen, Johnis, want Billos is niet naar de woestijn gegaan. Hij is de Boeken in gestapt! We moeten een boek zoeken en hem volgen voor het te laat is.'

'Te laat waarvoor?'

'Jij hebt de Duistere toch ook gezien, toen we de boeken aanraakten?'

'Teeleh', zei Silvie, sprekend over de leider van de Shataikivleermuizen. 'Of Alucard, zijn generaal.'

'Of Witch', zei Johnis. De hogepriester van de Horde. 'Maar we kunnen daar toch niet zomaar in stappen omdat Billos dat heeft gedaan?'

'Waarom niet? Jij eiste dat wij jou zouden volgen. En ik betwijfel of Billos van hier verdwenen is om ergens anders weer te verschijnen met Teeleh of met Witch. Hij is niet in de woestijn; hij is heel ergens anders.' Met grote passen liep ze naar haar paard, haar denken vertroebeld door haar verlangen om Billos te vinden. 'We staan hier onze tijd te verdoen!'

'Rustig aan', snauwde Johnis. 'Zelfs als we het erover eens zouden zijn dat we onszelf in dat gat moeten werpen zoals Billos heeft gedaan: we hebben geen boek. Je kunt er niet eentje van de dichtstbijzijnde "boom van de Boeken der Kronieken" plukken.'

Darsal draaide zich om en wilde hem eens precies vertellen wat ze van dat flauwe grapje van hem vond, maar in plaats daarvan klapte haar mond dicht, en haar gezicht werd rood.

'Hij heeft gelijk', merkte Silvie op. 'We moeten doorgaan met onze opdracht alsof dit niet gebeurd was. De boeken zoeken, en dan Billos vinden.'

'We kunnen niet zomaar doorgaan met deze missie!'

'Wat moeten we anders?'

'We laten alles vallen en gaan het volgende boek zoeken', riep Darsal.

‘Precies’, zei Johnis. ‘Dát is onze opdracht.’

‘Nu!’

‘Ja, nu. Dat is ook wat we aan het doen zijn. We proberen voorbij al die emotie van jou te komen, zodat we rustig kunnen praten over wat de meest logische volgende stap zal zijn.’

‘Heb je dat ook zo gedaan toen je je moeder wilde vinden?’ wilde Darsal weten. ‘Prima, waarom misleiden we dan geen groep strijders, om hen te laten afmaken en het volgende boek te vinden? Is dat wat je voor Billos overhebt?’

‘Genoeg!’ Silvie deed een stap naar voren, zodat ze tussen hen in kwam te staan. ‘Jullie allebei. Jullie hebben allebei gelijk: we moeten een boek zien te vinden en we moeten het nu doen, maar we kunnen niet zomaar de woestijn in rennen zonder een plan. Denk na!’

Ze keek Darsal afkeurend aan, en richtte haar blik toen op het midden van de open plek. Ze maakte een rondje rondom het rotsblok.

‘Ik kan gewoon niet geloven dat ze in één klap verdwenen zijn. Het is zo ...’

‘Onnatuurlijk’, zei Johnis, die bij haar kwam staan.

‘Al het andere dat er gebeurd is – de Roush, Teeleh, de Horde – dat was het onzichtbare dat zichtbaar werd. Maar dit ...’

Johnis haalde zijn handen door zijn donkere haar. Hij was een knappe jongen, met fijne trekken en een gladde huid – een dichter en schrijver voordat hij bij de Garde werd ingelijfd.

Billos was een heel ander verhaal. Hij had overal littekens en was twee keer zo gespierd als Johnis. Een stoere, knappe man. Een echte strijder, die nam wat hem toekwam en zijn eigendommen beschermde zonder er veel woorden aan vuil te maken.

Een tijdlang liep Darsal heen en weer, terwijl Johnis en Silvie met elkaar praatten. Haar aandacht werd getrokken door geritsel

in de bomen. Ze zag het wit van een Roush voorbijschieten, en daarna de rode ogen van een Shataikivleermuis, die verdween in de duisternis tussen de takken.

‘Hoewel niemand anders dat kan, zijn wij in staat om die twee te zien,’ zei Johnis, die omhoog keek, ‘maar wat er achter de Boeken zit, kunnen we niet zien.’

‘En wie kan dat dan wel?’ wilde Darsal weten.

‘Michal’, Johnis wees met zijn hoofd naar het westen, waar Michal woonde, een van de wijzen onder de Roush. Hij leefde in het dorp tussen de boomtakken dat ze een week eerder bezocht hadden.

‘Het was Michal die ons heeft gezegd de boeken niet met bebloede handen aan te raken’, snibde Darsal.

Johnis keek haar chagrijnig aan. ‘Denk jij dat hij ons de verkeerde kant op zou sturen? Als we nu naar hem toe gaan?’

‘Er is iemand die nog veel meer weet over wat er achter de zichtbare wereld te vinden is.’

De gedachte kwam pas vlak voordat ze sprak in Darsal op.

‘Wie dan?’

‘Iemand die misschien is geweest waar Billos nu is.’

Ze draaide zich om naar haar paard, en voordat Johnis het in de gaten had, zat haar voet al in de stijgbeugel.

‘Thomas? Dat zijn maar praatjes.’

‘En al dit gezwam leidt helemaal nergens toe’, zei ze snibbig, terwijl ze zich in het zadel zwaaide.

Johnis haastte zich naar voren. ‘Het is verboden om iemand over de boeken te vertellen! Je hebt geen idee hoeveel kwaad dat zal doen! Je mag niet met Thomas over Billos praten!’

‘Nee? Let maar eens op.’

Darsal gaf haar paard de sporen en galoppeerde het bos in.